

rząt po 24-godzinnym głodzeniu, a następnie po podaniu trzech kolejnych dziesięciogramowych porcji pokarmu. Na podstawie uzyskanych wyników autorzy wyciągają następujące wnioski:

1. Charakter ruchowych pokarmowych odruchów warunkowych zależy nie tylko od rodzaju i siły bodźca warunkowego, lecz i od stanu pobudliwości bezwarunkowego ośrodka pokarmowego.

2. W miarę spadku pobudliwości ośrodka pokarmowego, w pierwszym rzędzie zaznacza się polepszenie hamowania wewnętrznego (znikanie reakcji w przerwach między bodźcami oraz pojawienie się pełnego różnicowania), a następnie wyraźne osłabienie dodatnich odruchów warunkowych — tzn. wydłużenie ich okresów utajenia oraz zmniejszenie wielkości reakcji ruchowych. Osłabienie to w większym stopniu obejmowało reakcje na bodźce słabe aniżeli silne.

3. W okresie dużego spadku pobudliwości pokarmowej, znikają również naturalne odruchy warunkowe na widok i zapach pokarmu. W tym okresie jednak silne dźwiękowe bodźce warunkowe mogą chwilowo zwiększyć pobudliwość pokarmową i wyzwolić odpowiednie odruchy warunkowe i bezwarunkowe. Fakt ten wiąże się niewątpliwie z może niedostatecznie jeszcze poznanym zagadnieniem apetytu.

4. Obserwowane często zjawisko pojawienia się odruchu warunkowego na silne bodźce warunkowe przy braku reakcji na wzmocnienie należy uważać za wyraz krańcowego stanu spadku pobudliwości pokarmowej poprzedzającego okres całkowitego zniesienia pokarmowej czynności odruchowej.

5. Autorzy nie przypuszczają by wspomniane zmiany czynności odruchowo-warunkowej wywołane były zjawiskiem hamowania ochronnego, bowiem przeprowadzone doświadczenia kontrolne przypuszczenia takiego nie potwierdziły. Ponadto w toku doświadczeń nie stwierdzono również stanów fazowych.

6. Wnioski autorów zostały poparte analizą statystyczną.

J. CYTAWA, E. MODRZEJEWSKI

BADANIA TENSJOGRAFIKZNE CIŚNIENIA KRWI
A TYP UKŁADU NERWOWEGO

Z Zakładu Fizjologii Człowieka A. M. w Lublinie
Kierownik: prof. dr W. Hołobut

Tematem pracy niniejszej było badanie zależności między typem układu nerwowego, a czynnością narządu krążenia. Badania przeprowadzono na 25 studentach, którym uprzednio określono typ układu nerwowego. Bada-

nym tym w ciągu trzech miesięcy systematycznie mierzono ciśnienie tętnicze krwi przy pomocy tensjografu, który pozwala zapisać wartość ciśnienia skurczowego, rozkurczowego i średniego. Uzyskane zapisy graficzne poddano analizie statystycznej według metody najmniejszych różnic. Na podstawie uzyskanych wyników autorzy wyciągają następujące wnioski:

1. Skrajne typy układu nerwowego (typ słaby oraz choleryczny) charakteryzują się dużą labilnością ciśnienia skurczowego, rozkurczowego i średniego.

2. Zapisy tensjograficzne osobników o typie silnym, zrównoważonym, nieruchliwym (flegmatycy) wyróżniają się dużą stałością ciśnienia.

3. Osobnicy o typie silnym, zrównoważonym, ruchliwym (sangwinicy) przedstawiają duże różnice indywidualne i oscylują między obu wymienionymi grupami.

4. Autorzy sugerują, że duża labilność ciśnienia u osobników o typach skrajnych może być powodem łatwiejszego zapadania ich na nerwicę krążeniową. Przeciwnie przedstawia się sytuacja u osobników o typie flegmatycznym. Wniosek ten autorzy popierają danymi piśmiennictwa.

J. CYTAWA, W. STAŻKA

BADANIA CHRONAKSIOMETRYCZNE POBUDLIWOŚCI OBWODOWEGO NEURONU RUCHOWEGO W CZASIE WYKSZTAŁCANIA I WYGASZANIA ODRUCHÓW WARUNKOWYCH

Z Zakładu Fizjologii Człowieka A. M. w Lublinie
Kierownik: prof. dr W. Hołobut

Tematem pracy niniejszej było badanie zmian pobudliwości chronaksymetrycznej obwodowego neuronu ruchowego w czasie wykształcania, a następnie wygaszania odruchu warunkowego. Na materiale 40 studentów wykształcono reakcję warunkową według metody słowno-ruchowej Iwanowa-Smolenskigo oraz równocześnie badano wahania chronaksji subordynacyjnej mięśnia ramiennie-promieniowego. Na podstawie badań autorzy wyciągają następujące wnioski:

1. W przypadku równoczesnego wykształcania związków czasowych metodą Iwanowa-Smolenskigo oraz badania chronaksymetrycznego pobudliwości mięśniowo-nerwowej, odruchy warunkowe wykształcają się opornie; jedynie w 32% przypadków wykształciły się samoistnie, podczas gdy w 68% trzeba było zastosować dodatkową instrukcję słowną.